

EL TEMPS QUE CORRE per **JOAN F. MIRA**

Greyhound

“Les hores de la matinada, North Carolina i Virgina, les vaig passar comprimit contra la finestra per una parella de viatgers de la regió, negres i enormes, però realment enormes ell i ella, que no en tenien prou, per als dos culs, amb un seient de tres.”

Fa pocs anys, un dia com avui de primers de gener, humit i molt fred, vaig pujar a l'autobús a Jacksonville, Florida. No sé per què no vaig agafar l'avió. Sobretot pensant que venia de fer vuit o deu dies de carretera des de San Diego, del Pacífic a l'Atlàntic. Però mai no havia fet un trajecte llarg en els mítics Greyhound, els “llebrers grisos”, que són l'única forma de transport públic comuna i emblemàtica en tots els estats de la Unió. Ací no hi ha RENFE, Ferrovie dello Stato o SNCF, ací hi ha moltes companyies de tren, i sembla que només una d'autobús de llarga distància, el Greyhound, el que abans agafava tothom que viatjava de ciutat en ciutat, el de Marilyn Monroe en *Bus Stop*, i que ara sembla que només hi puguen els pobres, els negres, i algun desorientat de la vida, com ara un servidor.

El vehicle era dignament vell i indignament incòmode, feia una miqueta de pudor d'anys i de mala neteja, i més on jo seia, al final del tot i al costat de la cabina lavabo, i anava ple del tot, amb gent de destinació incerta. Al meu costat, a l'últim seient que era com un banc de tres places, va seure un senyor d'aspecte agradable, ros, amable, ben vestit. Parlàrem una miqueta de tot, vam fer quilòmetres, a Savannah ja era de nit i vam parar a berenar o sopar. El meu company de seient comprà una caixa de plàstic amb menjar repartit com als avions, la portà a l'autobús, i llavors van entrar els homes de la DEA. Venien pel corredor preguntant i demanant bosses als viatgers, i el meu company menjava com si no passara res. Arribaren els polis de la droga i em van preguntar si era meua la bossa negra damunt del meu cap, no era, i li preguntaren al meu veí i també va dir que no, però jo havia vist que sí, que l'havia portada ell. Els de la DEA van baixar de l'autobús, van tornar a pujar, i vingueren directes a nosaltres, tornaren a preguntar, em demanaren papers i van mirar una mica estranyats el passaport. L'home al meu costat volia continuar menjant i suava moltíssim, fins que els polis li van posar les manilles i se'l van endur, a ell i la bossa, sense cap protesta o resistència. Em va fer un gest de comiat molt resignat, no devia ser la primera vegada.

A Charleston pujà una senyoreta de cara oriental, molt guapa, amb vestit curt i botes altes, va seure al meu costat i només deia “Sucoria, Sucoria”, que volia dir South Coreia, i jo pensava que tenia molt bona companyia per la nit, tots dos sols a l'últim seient. La coreana del sud es va estirar, en efecte, i em clavà els talons de les botes a les costelles. A les poques hores va dir “Sucalina, Sucalina”, que calia interpretar South Carolina, i se'n va anar en plena nit, quan ja nevava. Les hores de la matinada, North Carolina i Virgina, les vaig passar comprimit contra la finestra per una parella de viatgers de la regió, negres i enormes, però realment enormes ell i ella, que no en tenien prou, per als dos culs, amb un seient de tres. Els dipòsits del lavabo eren ja plens a vessar, els viatgers roncaven i suaven, i el nostre Greyhound era un nocturn receptacle mòbil d'olors i de vapors. Van ser hores inoblidables.

Vam entrar a Washington ja de dia, em van fer esperar prop d'una hora en una *bus stop* sense Marilyns i sense un sol individu de cara blanca, tots negres amb anoracs i barrets de llana, i després l'autobús avançava pensament cap al nord per l'autopista glaçada. Ja érem pocs viatgers, nevava sense parar, i el conductor deia de tant en tant que potser hauríem d'aturar-nos perquè el fred era tan gran que es congelava el líquid de frens i llavors qui sap què passaria. I així vam arribar a Nova York, amb set o vuit hores de retard, prop de trenta en total. A fora, era tot cobert de neu glaçada i feia vint graus sota zero. L'estació d'autobusos del carrer 42, a tocar de Broadway, era plena de refugiats fugint del fred, dormint per terra, i de policies nerviosos i de molt mal humor. Quan vaig anar a buscar l'equipatge, resultà que no el trobaven, a Washington l'havien canviat d'autobús per error, i jo només duia posada camisa i jaqueta, o siga que si eixia al carrer no hauria sobreviscut més de cinc minuts abans de caure congelat. A Nova York no tinc amics ni coneguts, i els *travellers* eren a la bossa perduda. Però tot té solució en la vida, i ara alguns anys després, puc encara contar, com una llarga pel·lícula, aquelles trenta hores de gener viatjant en un Greyhound. Bon any 97, i els que vinguen darrere.